

ANRIA REICHER

DETEKTYVINIS TRILERIS

Haidno
pentagrama

BALTO

ANRIA REICHER

Haidno pentagrama

Detektyvinis trileris

Iš vokiečių kalbos vertė
KRISTINA SPRINDŽIŪNAITĖ

BALTO
Vilnius, 2022

Pirma diena, penktadienis

Širdies perplakimai, baimė. Ir viena, ir kita pažįstama, netgi pernelyg.

Nebūdamas tikras, ar atsibudo iš košmaro, o gal pažadino šaltas oras, įsiveržęs į kambarį pro atdarą langą, jis spoksojo į tamsą. Kol nakties tylą pradrėskė suskambėjęs telefonas. To skambučio jis laukė. Nervingai paėmė telefoną ir atklojęs antklodę atsikėlė.

„Mes radom.“

Pulsas iškart pagreitėjo. Daug žodžių skambintojui nereikėjo, buvo aišku ir taip. Juo galėjai pasikliauti. Liepęs skambintojui laukti instrukcijų, nuogas vyras priėjo prie lango. Ant brangaus parketo buvo atsiradusi balutė. Nepatenkintas uždarė langą ir išžiūrėjo į naktį. Audros debesys kybojo žemai, miesto siluetas vos įžiūrimas. Užsigalvojęs matė, kaip vandens lašas ant lango stiklo ieško kelio, paskui susilieja su kitais. Įsiklausęs į save pajuto baimę.

Pastaraisiais metais jis negailėjo nei pinigų, nei pastangų ir pagaliau svajonė buvo ranka pasiekiamą. Jei padarys klaidą, viskas bus veltui. Su turtų, valdžios ar garbės praradimu jis būtų susitaikęs. Tačiau čia buvo daugiau, gerokai daugiau. Ant kortos pastatyta jo gyvybė.

Iš lėto pakėlė ranką, apžiūrėjo ją. Virpėjimo nepajėgė sustabdyti. Kiek palaukęs pūstelėjo į lango stiklą ir ant apgaravusios vietos nupiešė perbrauktą nulį. Galiausiai apsisprendė. „Atgabenk!“

*

Prie jo pasilenkė besišypsanti moteris. Dailūs kūno linkiai, prigludusi uniforma. Frenkas Stinsonas nevalingai įsivaizdavo tą moterį nuoga ir šiaip ne taip susitvardęs linktelėjo. Palydovė žnyplėmis padavė jam iš pintinės bandelę:

– Pone, sakykite, jei dar ko nors prireiks.

Skrydžio palydovė siūlo bandeles kitiems keleiviams, o Stinsono žvilgsnis slysta jos krūtimis, plona talija, paskui dar žemiau, prie sėdynės. Užsigalvoja, gal oro linijos duoda skrydžių palydovėms ne vien uniformą, bet ir apatinius: siaurutes kelnaites, kurių spalva priderinta prie biustjė ir uniformos.

„Gerbiami keleiviai, mes esame virš Meksikos įlankos. Kaip ir planuota, nusileisime 19 valandą 35 minutės. Temperatūra Meksike dabar dvidešimt laipsnių Celsijaus.“

Stinsonas atsilošė krėse ir ėmėsi bandelės. Traški, bet vis tiek sausa. Kaip pašildytas laikraštinis popierius. Vis dėlto suvalgė, paskui nubraukė nuo švarko trupinius ir suglamžė servetėlę. Lig šiol stebėti sekėsi be jokių trukdžių. Jis visą laiką gerai matė sekamą asmenį. Kai įvykdys šitą užduotį, pagaliau užsitarnaus, kad jį perkeltų į vidaus tarnybą. Jis svajojo apie normalią darbo dieną, malonų kabinetą – gal net su gražiu vaizdu pro langą – ir dailią asistentę. Uolią, stropią ir jauną.

Jam patiko tamsiaplaukės, tačiau šiaip dėl išvaizdos buvo lankstus – arba, kaip sakydavo nedaugelis jo draugų, nekėlė jokių reikalavimų. Tačiau jam tikrai patiktų, jei asistentė būtų panaši į tą nedidukę moterį šalia jo objekto.

Lig šiol jo objektas ir jauna moteris šnekučiavosi, tačiau pastarosiomis minutėmis kažkas pasikeitė. Stinsonas nervingai apsidairė mėgindamas užčiuopti, iš kur radosi tas pokytis. Palydovė tebedalijo

bandeles, užė oro kondicionierius. Keleiviai šnekėjosi, juokėsi, knarkė. Stinsonas sutelkė į objektą visą dėmesį. Nebuvo garantuotas, bet jam atrodė, kad dabar vyras pasislinko dar arčiau ir dar karščiau kažką sako tai moteriai.

Prakeikimas!

Kelios eilės priešais Stinsoną išiplieskė diskusija, tad objekto pokalbio jis jau negirdėjo.

„Papašysiu jūsų nejudinti bagažo lentynoje sudėtų kitų keleivių daiktų!“ – skrydžio palydovė mėgino nuraminti vyrą, kuris greitakalbe kažką sakė ispaniškai ir gestikuliuodamas rodė nešiojamąjį kompiuterį ir bagažinę virš galvos. „Pone, kompiuterį galite padėti į kitą lentyną.“

Tačiau keleivis nenurimo – net ir palydovei pakartojus prašymą.

Ką tik praturtėjęs prasčiokas! Stinsonas nujausdamas gresiančias problemas baisiai nervinosi dėl šito trikdžio. Bet negi galima tikėtis ko nors gera iš žmogaus su tatuiruote ant kaklo?

Stinsonas staigiai perkratė visus variantus, deja, galimybės gniuždomai ribotos. Dar nespėjęs apsispręsti, kokių veiksmų imsis, pamatė, kaip moteris greta jo objekto linkčiodama dedasi į portfeliuką baltą voką.

Tikras prakeikimas! Visiškas prakeikimas!

Šitaip neturėjo nutikti.

*

Manuelis Marija Gomesas pastatė kelionės bagažą ant žemės ir apsičiupinėjo vasarinės striukės kišenės ieškodamas buto rakto, bet nerado. Papurtė galvą negalėdamas tuo patikėti ir pakėlęs ką tik padėtą krepšį ėmė jame raustis. Radęs raktą šoninėje kišenėlėje atrakino garsiai girgždančias duris. Pagalvojo, kad reikia pagaliau

sutepti vyrius. Pasiėmęs iš tarpdurio nedidelį lagaminą įžengė į tamsų butą.

„Vėl namie.“

Senu įpročiu išvykdamas į keliones jis užtraukdavo sunkias portjeras, dėl to bute buvo trošku. Kovas, kaip ir balandis ar gegužė, Meksike būdavo karščiausias mėnuo, o praėjusios dienos pasitaikė dar ir neįprastai karštos ir tą kaitrą dabar galėjai kone apčiuopti.

Gomesas pūškuodamas nusiavė batus, nusivilko striukę, įėjo į svetainę ir automatiškai pastatė lagaminą šalia rašomojo stalo.

Vonios kambarys buvo tiesiog švaistūniškai didelis ir, skirtingai nuo svetainės ar darbo kambario, pabrėžtinai tvarkingas. Šviesą Gomesas įjungė tik čia. Paskui, išsitraukęs iš kelnių kišenės išmanųjį, susirado numerį. Juo dar nė sykio nebuvo skambinęs, tačiau jo kontaktas garantavo, kad ryšys bus saugus. Bet Gomesas ta šiuolaikine technika vis tiek nelabai pasikliovė, tad dėl atsargos siunčiamą žinutę užšifravo.

Tada per „Bluetooth“ prijungė išmanųjį prie garsiakalbio ir paleido Jozefo Haidno 98-ąją. Užsisvajojęs klausėsi šios Londono simfonijos garsų. Pats sau vadindavo ją „Sudie, Mocartai“, nes rašydamas šį kūrinį Haidnas sužinojo apie Mocarto mirtį, o paskui paskyrė simfoniją jaunajam bičiuliui.

Gomesas nusirengė ir atsistojo priešais didelį žmogaus ūgio veidroдій.

„Sudie, jaunyste.“

Liūdnai pripažinęs, kad laikui nepasipriešinsi, jis palindo po dušu nusiplauti kelionės dulkių. Tuštybę laikė prabanga, ją sau leisdavo retai. Jis patrauklus dėl aštraus kaip skalpelis proto ir pasaulinės rašytojo sėkmės, tai ko dar sukti galvą dėl išvaizdos?

Iki pat galo atsukęs čiaupą mėgavosi vandens čiurkšle ant odos. Niūniuodamas simfonijos melodiją išsimuolino aštroko kvapo dužo

žele. Gomesas mėgo klasikinę muziką. Nors niekada nesimokė natų ir negrojo jokių instrumentu, tačiau turėdamas fantastišką klausą per pastaruosius dešimtmečius tapo ne tik klasikinės muzikos žinovu, bet ir mecenatu. Jis mėgo viską, pradedant Bachu, baigiant Šubertu: ir Mocartą, ir Bethoveną, ir Saljerį, ir Ditersdorfą. Tačiau labiausiai žavėjosi didžiuoju Vienos klasikos „tėvu“, Mocarto bičiuliu ir Bethoveno mokytoju Josefu Haidnu. Juk tik Haidno muzika tryško tokiu nepakartojamu natūralumu. Ji linksma, pagavi ir gyvybinga.

Tikrai, va, tasai žodis: gyvybinga. Reikia būtinau pasižymėti, juk argi ne tai iš tikrųjų svarbu gyvenime?

Skambant paskutiniams pirmos dalies garsams ir vandeniui maloniai sruvenant oda, Gomesas juto, kaip atsiraukia kelionės įtampa, ir prisiminė Alesandrą Orlandą, kurį prieš kelias valandas kalbino Havanoje. Mirus Fideliiui Kastro Gomesas Kuboje nebesilankė, tad svarbaus stratego ir artimo Kastro patikėtinio kvietimas buvo tuo labiau netikėtas. Lig tol Alesandras Orlandas stengėsi būti nematomas, interviu neduodavo. Tačiau Gomesas skrido į Kubą turėdamas didelių lūkesčių. Tačiau susitikimas iš pradžių nuvylė. Tik kai jiedu atsisveikindami pažiūrėjo vienas kitam į akis ir užsigalvojęs Orlandas kažko dėsė, Gomesas pajuto, kad tuščiomis rankomis negrįš. Pasirodė, kad buvo teisus. Mat, kai jau atidaręs duris žaliūkas apsauginis atsuko jiems nugarą, Orlandas liūdnamis linguodamas galvą pakišo Gomesui voką.

Gomesas negalėjo patikėti savo laime, juk galų gale numanė, kad paslapties įminimas slepiasi Kuboje – ir po Fidelio Kastro mirties vėl taps prieinamas. Negi tikrai bus taip paprasta?

Dar vienas laimingas sutapimas – visai netrukus lėktuve sutikta violončelininkė. Suplanuoti tikrai nebūtų galėjęs geriau.

Vos išvakarėse buvo jos koncerte, o paskui likimas juodu suvedė lėktuve.

Gomesas giliai atsiduso. Žinojo, kad perduoti dokumentą, net nenusikopijavus, pavojinga. Tačiau supratus, kad jį seka, pasirinkimo neliko. Dokumentas nieku gyvu neturi patekti ne į tas rankas!

Labai nesmagu, kad įtraukė į tą reikalą nieko nenutuokiantį žmogų. Na, viskas būtų kitaip, jei užverbuotų ir ją. Tai neturėtų būti labai sunku.

Nusiprausiant putas jo mintis nutraukė pasigirdęs trakstelėjimas. Kokią milisekundę jo širdis sustojo.

Senas kiškis baily.

Susinervinęs užsuko vandenį. Pastaruoju metu tikrai pasidarė paranoikas. Juk jie nieko nepadarys. Galų gale pats buvo vienas jų, jiems reikalingas. Negi ne taip? O dabar būtinai reikia kelių dienų ramybės – pagalvoti, suplanuoti kitus žingsnius. Paskui susisieks su ta violončelininke ir atsiims voką.

Lipdamas iš dušo ir įsisupdamas į didelį minkštą rankšluostį tebegalvojo apie muzikantę. Gal pakviesti ją pavakarieniauti? Ji nebuvo graži, bent jau ne klasikinio grožio. Ir gerokai per jauna.

Tačiau ji taip nuostabiai griežia Haidną, kad akys paplūsta ašaromis.

Kad taip dar sugrįžtų jaunystė.

Norėtųsi būti nemirtingam.

Styginiams pradėjus griežti paskutinę Londono simfonijos dalį – o specialistai laiko ją viena originaliausių šioje kūrinių grupėje – jis ėmė šukuoti šlapius plaukus. Labai mėgo tą vietą, kai muzika vis greitėja ir smuikai griežia staigius virtuoziskus šešioliktnių vingius.

Entuziastingai pirštu diriguodamas taktą nuogas Gomesas nuėjo į miegamąjį pasiimti švarių drabužių. Tačiau vėl apėmęs keistas jausmas privertė apsisukus sugrįžti į svetainę.

– Ei? Ar ten kas yra?

Matyt paikioja pervargęs protas.

Tačiau staiga pamatė atlapotą kelioninį krepšį ir prie stalo išdraikytą lagamino turinį. Gomesas sustingo išvydęs tą vaizdą, o tuo metu styginiai ir klavesinas kaip tik užgrojo didįjį simfonijos finalą.

Sudie, Haidnai, dar spėjo pagalvoti, kai į pakaušį smogė bukas daiktas. Griūdamas ant grindų be sąmonės jau nebegirdėjo pabaigą skelbiančių valtornų fanfarų.

Antra diena, šeštadienis

Po vidurnakčio iš Vienos tarptautinio oro uosto atvykimo salės į pliaupiantį lietu išėjusi Estrela Peres atrodė keistai. Viena ranka nešė portfelį, kita traukė lagaminą su ratukais, ant nugaros – didelis baltas violončelės futliaras. Smulki jos figūra silpnoje gatvės žibintų šviesoje atrodė kaip vaiko.

Pastačiusi lagaminą ir dar labiau užsimaukšlinusi striukės gobtuvą ant blyškios kaktos Estrela pasitaisė čelės futliaro diržus. Pasiuntė grimasą debesų paklotei. Tik šito betrūko. Lėktuvas nusileido pavėlavęs ir Estrela jau baiminosi, kad nuovargis pakirs čia pat ir ji tučtuojau užmigs.

Pagalbos ieškančiu žvilgsniu apsidairė, ar nėra taksi, tačiau šitaip lyjant ir tokiu metu netoliese nesimatė nė vieno laisvo. Estrela taip susinervino, kad net suaimanavo. Jau norėjo grįžti į atvykimo salę, kai prie jos staigiai sustojo dideliu greičiu atlėkęs taksi. Keleivio puseje nusileido priekinis langas, prie jo pasilenkęs vyriškis nužvelgė ją nieko nesakydamas.

– Taksi?! – ištarė pagaliau, labiau konstatuodamas nei klausdamas.

Vyriškio kūnas buvo treniruotas, tiesiog pavojingai patrauklus. Estrela iškart pasijuto nesmagiai. Matydama išvaizdžius žmones visada labai sutrikdavo. Be to, nuo to vyriškio sklido kažkas grėsminga. O gal ji tik įsivaizdavo? Skubiai žengtelėjusi atgal žvilgtelėjo į numerius: W 777 TX. Paskutiniai du ženklai rodė,

kad automobilis – oficialiai registruotas Vienos taksi. Tad giliai įkvėpusi ji linktelėjo vyriškiui.

Jis tuojau pat išsoko iš automobilio. Nuo atšiauraus oro Estrela net gūžėsi, o taksi vairuotojui, atrodo, nebaisus nei lietus, nei šaltis. Stiprus kūnas judėjo stebėtinai gracingai. Vienu rankos mostu atidaręs didelę bagažinę čiupo ir įdėjo tenai Estrelos lagaminą. Paskui raginamai ištiesęs dešinę ranką žengtelėjo prie Estrelos. Ji krūptelėjo.

– Violončelę. Prašom, – vyriškio akcentas buvo ryškus, tačiau sunkiai identifikuojamas.

Nustebusi, kad vyras iškart atpažino instrumento futliarą, Estrela nuleido jį nuo pečių, bet purtydama galvą smakru parodė į užpakalinę sėdynę. Atsargiai padėjo ant jos čelę ir prisegė saugos diržų. Pati atsėdusi šalia irgi prisėgė diržą. Pasakė vyriškiui adresą, nedidelis jos butukas buvo pirmajame Vienos rajone.

Ilga kelionė jau tuoj baigsis. Per pastarąsias keturiasdešimt aštuonias valandas ji skrido iš Kubos į Meksiką, o iš ten per Madridą į Vieną. Koncertas Havanoje buvo fantastiškas. Ji griežė Haidno pirmąjį koncertą violončelei c-dur. Prisiminusi, kaip karštai plojo net atsistojusi publika, Estrela nusišypsojo. Tada skrydis į Meksiką. Jei jos agentas nebūtų taip įsikibęs televizijos interviu naktinėje pokalbių laidoje, ji jau seniausiai būtų buvusi namie. Bet į Austrijon parsikraidinusių lėktuvą ji galėjo įlipti tik daug valandų praleidusi milžiniškame Meksiko metropolyje.

Pro užsigalvojusios Estrelos akis slinko žybsinčios Švechato naktos sodrinimo įmonės šviesos.

Vienas, du, trys, keturi... Estrela skaičiavo šviesos žybsnius ir juoto, kaip įtampa atlėgsta. Patogiau įsitaisiusi minkštoje sėdynėje išgirdo, kaip garsiai sugurguliuo pilvas. Namuose galėjo tikėtis rasti nebent užšaldytų skrudinti skirtos duonos riekelių, tad ėmė kuis-tis portfelyje ieškodama javainių batonėlio. Tarp Haidno antrojo

koncerto violončelei d-dur ir J. S. Bacho preliudo iš siuitos violončelei pamatė Gomeso voka.

Estrela šyptelėjo prisiminusi, kaip jis slapukavo. Atrodė labai susijaudinęs, išpešė iš jos pažadą, kad turinys liks konfidencialus. Gal pažiūrėti vidun dabar? Tiriamai nužvelgė voka, pavartė jį. Siauras, baltas, be jokių žymų ar antspaudų.

Estrela vogčiomis pasižiūrėjo į taksi vairuotoją, bet tas kaip ir anksčiau visai nekreipė į ją dėmesio. Ji atsargiai atsiduso. Rašytojas Gomesas turbūt neįduotų naujausio savo rankraščio klausdamas jos nuomonės.

Dar vienas, laikantis save kompozitoriumi, norintis sužinoti, ką manau apie kūrinį.

Čia Estrela nepuoselėjo jokių iliuzijų. Išgarsėjusi kaip solistė ji vis gaudavo natų ar įrašų. Buvę bendramoksliai, mirusių jos tėvų bičiuliai, visiškai nepažįstami žmonės – atrodė, kad visiems staiga iškilo reikalas ją susirasti. Paprastai prašydavo Estrelos parašyti rekomendaciją arba patikrinti būsimų muzikantų gebėjimus. Dažniausiai tie prašymai būdavo itin nemalonūs. Griauti daug ambicijų, bet mažai talento turinčių jaunų žmonių svajones jai visai nepatiko.

O tą vakarą Estrela jautėsi tiesiog pernelyg pavargusi, kad kan-kintųsi su mėgėjiška kūryba. Tad padėjo voka ir vėl žiūrėjo pro langą skaičiuodama šmėkščiojančius atitvarus.

Tačiau tas vokas nedavė jai ramybės ir smalsumas galiausiai nu-galėjo. Atsargiai atidariusi voka viduje iš tiesų rado natas. Tiesa, tik vieną puslapį. Popierius jau visko matęs, jo spalva priminė per-gamentą, dėmėtą nuo drėgmės, ir Estrela pagalvojo, kad jis senas. Vartė ir sukiojo jį labai atsargiai. Nelabai ką įžiūrėjo, bet lemputės įsijungti nedrįso. Susidomėjusi skaitė pirmąsias natas. Jai pasiro-dė, kad natos užrašytos labai greitai.

Ką visa tai reiškia?

Tuos natų ženklus užrašė tikrai ne Gomesas.

Estrela nuleido lapą ant kelių ir užsimerkė. Mintyse pakartojo ką tik perskaitytą melodiją.

Taksistas staiga numynė stabdžius, Estrelą stipriai metė į priekį. Odinis portfelis nukrito nuo kelių, jo turinys pasklido ant užpakalinės sėdynės ir grindų. Taksistas santūriai keikėsi nesuprantama kalba. Estrela spėjo pamatyti tik užpakalines šviesas, automobilis, nustūmęs jį taksi nuo kelio, dideliu greičiu dingo nakties tamsoje. Staigiai stabdydamas taksistas tik tik išvengė avarijos.

Estrela skubiai pasisuko prie branginamos violončelės ir ją apčiupinėjo. Saugos diržai atliko savo darbą, instrumentas nenukentėjo. Pamačiusi ant sėdynės ir grindų pasklidusius natų lapus ir kitus popierius Estrela tyliai atsiduso.

Kad tik šita kelionė greičiau baigtųsi.

Piktai surinkusi popierius bet kaip sukišo juos į portfelį.